

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Evy Hudobovej v právnej veci žalobcu: **P.** v likvidácii so sídlom S., X., L., IČO: F., zast. JUDr. G.Č., advokátkou, K., B., proti žalovanému: **F.**, spol. s r.o., H., X., IČO: X., zast. JUDr. V.H., advokátom, M., P., **o zaplatenie 38 142,30 eur**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 08. februára 2008 č. k.14Cb/263/2002-168, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 14Cb/263/2002-168 zo dňa 08. februára 2008 v znení opravného uznesenia č. k. 14Cb/263/2002 zo dňa 12. mája 2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi trovy odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom v znení opravného uznesenia uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 38 142,30 eur s príslušenstvom a trovy konania 151 737,- Sk.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 138 142,30 eur s úrokom z omeškania z dôvodu, že žalovanému dodal tovar, a to 1 ks

prístroja APX HF II 23 M5 s 2 monitormi a CCD 5958, ktorý žalovaný prevzal a nezaplatil v celom rozsahu.

Súd vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému žalovaný podal odpor z dôvodu, že dodané prístroje sú nepredajné, nakoľko ich cena nezodpovedá kvalite.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, ich zástupcov, svedeckou výpoveďou M., obsahom spisu OÚPJ P. ČVS:OUJP-60/2002, listinnými dôkazmi a zistil:

Súd mal za preukázané na základe vykonaného dokazovania, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy ústnou formou, predmetom ktorej bola dodávka tovaru slúžiaceho v odbore zdravotníctva. V súlade s kúpnu zmluvou žalobca ako predávajúci dodal žalovanému tovar špecifikovaný v objednávke žalovaného a následne vyfakturoval kúpnu cenu dodaného tovaru. V konaní si žalobca uplatnil zaplatenie kúpnej ceny za dodaný tovar – 1 ks prístroja APX HF II 23 M5 s dvomi monitormi a CCD s kamerou a 1 ks video tlačiarne S. UP 910. Žalobca dodaný tovar vyfakturoval faktúrou č. 5958 dňa 14. 11. 1997 vo výške 150 200 DEM. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné dodanie tovaru, ani to, že z fakturovanej ceny 150 200 DEM žalovaný žalobcovi zaplatil 76 000 DEM, pričom zvyšok fakturovanej ceny je predmetom sporu.

Žalovaný v konaní namietal existenciu právnej subjektivity žalobcu, vady dodávky, skutočnosť, že nenastala splatnosť faktúry a namietol premlčanie.

Súd vyslovil, že žalobca je právnickou osobou so sídlom v L. a žalovaný v Slovenskej republike, preto platí aplikácia Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru s odkazom na čl. 1 bod 1 písm. b/ oznámeným pod č. 160/1991 Zb. Pri posudzovaní uplatneného nároku súd teda vychádzal zo znenia § 9 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. v spojení s čl. 7 ods. 2 Dohovoru. V súlade s uvedenými ustanoveniami pri posudzovaní veci vychádzal z čl. 11 dohovoru, a to v časti uzavretia zmluvy, podľa ktorého sa nevyžaduje písomná forma, ako i v otázke práv a povinností a zodpovednosti za vady tovaru. V otázkach neupravených týmito predpismi sa súd riadil ustanoveniami Obchodného zákonníka, nakoľko ide o obchodno-právny vzťah.

Predmetom kúpnej zmluvy boli dodávky viacerých prístrojov v celkovej hodnote asi 770 000 DEM, ktoré boli dodávané žalovanému na základe jednotlivých objednávok a následne bola fakturovaná cena dodaných prístrojov. V prípade potreby žalobca vykonal

inštaláciu prístrojov. Prístroje, ktoré sú predmetom nároku uplatneného v konaní, boli žalovaným objednané objednávkou č. 09/97 z 13. 11. 1997 s uvedením ceny 150 200 DEM. Predmetné prístroje boli inštalované v nemocnici s poliklinikou Trenčianske Teplice dňa 10. marca 1998 (servisný výkaz č. F. 09/97 na l. č. 15). Súčasťou objednávky, ani fakturácie neboli ďalšie prístroje (1 ks C-rameno za 142 000 DEM a 1 ks ultrazvuk za 224 500 DEM), čím sa nepreukázalo tvrdenie žalovaného, že nárok žalobcu je len nárokom čiastočným a nie je možné ho oddeliť a žalovať bez nároku na zaplatenie kúpnej ceny aj ďalších prístrojov – C-rameno v cene 142 000 DEM a ultrazvuk v cene 224 500 DEM.

K námietke ohľadne väd dodaného tovaru vychádzal súd z ustanovenia čl. 39 ods. 1,2 Dohovoru, podľa ktorého právo kupujúceho z väd tovaru zaniká, ak kupujúci neoznami predávajúcemu povahu týchto väd v primeranom čase po tom, čo ich zistil, alebo ich mal zistiť a právo kupujúceho z väd tovaru vždy zaniká, ak kupujúci neoznami predávajúcemu vady tovaru najneskôr do dvoch rokov odo dňa, keď sa tovar skutočne kupujúcemu odovzdal, ibaže táto lehota nie je v súlade so zmluvnou záručnou lehotou. Námietky žalovaného však zostali len vo všeobecnej rovine a obmedzili sa na tvrdenie, že žalovaný bol nútený vykonať opravu dodaných prístrojov. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že predmetný tovar bol žalovanému dodaný a následne nainštalovaný dňa 10. 03. 1998. Žalovaný dodávku u žalobcu nereklamoval, čo i sám potvrdil vo svojej výpovedi z 08. 02. 2008, ani nepredložil žiadny dôkaz, že na predmetné prístroje žalobca poskytol dlhšiu záručnú lehotu ako 2 roky. S poukazom na ust. čl. 39 Dohovoru, súd túto námietku vyhodnotil za nedôvodnú.

Pokiaľ ide o námietku, že nedošlo k splatnosti fakturovanej ceny, nakoľko táto bola viazaná na poskytnutie finančných prostriedkov zdravotníckym zariadeniam, kde mali byť prístroje umiestnené, ani táto nebola preukázaná. Z výpovede svedkyne vyplynulo, že medzi účastníkmi konania bola splatnosť kúpnej ceny dohodnutá po fyzickom dodaní tovaru resp. v prípade inštalácie prístrojov, ihneď po vykonaní inštalácie. Vo faktúre č. 5958 z 14. 11. 1997, bola uvedená splatnosť kúpnej ceny ihneď po inštalácii, teda súd sa mal za to, že splatnosť nastala 10. 03. 1998, kedy bola dodávka inštalovaná.

K vznesenej námietke premlčania súd vyslovil, že nie je dôvodná, nakoľko žalovaný listom zo 16. 10. 2000, svoj záväzok písomne uznal, preto platí ustanovenie § 407 ods. 1 Obch. z., teda od uznania začala plynúť nová 4-ročná premlčacia doba. Žalobca podal žalobu

na súd dňa 19. 08. 2002 t. j. pred uplynutím premlčacej doby. Za uznanie dlhu je možné považovať aj čiastočné plnenie žalovaného, ktorý v priebehu roka 2000, zaplatil časť kúpnej ceny (75 600 DEM).

S námietkou nedostatku právnej subjektivity žalobcu sa súd vysporiadal tak, že podľa výpisu z verejného registra L. (na l. č. 137, úradný preklad na č. l. 138-139) je žalobca právnym subjektom i napriek jeho vstupu do likvidácie, ktorá nemá za následok stratu právnej subjektivity.

Na základe uvedeného mal súd preukázanú existenciu nároku žalobcu, preto jeho žalobe vyhovel.

V súlade so žalobným petitom súd priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania v súlade s § 369 ods. 1 Obch. Z. platného a účinného v čase vzniku omeškania. Žalobca preukázal, že splatnosť kúpnej ceny nastala dňa 10. 03. 1998, naopak žalovaný nepreukázal, že bol dohodnutý iný spôsob určenia splatnosti kúpnej ceny. Žalovaný sa do omeškania dostal dňom 11. 03. 1998, preto aj v tejto časti súd žalobe vyhovel.

O trovách konania rozhodol podľa 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal účelne vynaložené trovy konania, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh a trovy právneho zastúpenia podľa platnej vyhlášky.

Žalobca podal proti rozsudku odvolanie podaním zo dňa 18. apríla 2008, ktoré doplnil podaním zo dňa 30. mája 2008.

V odôvodnení odvolania uviedol, že po preverení účtovnej evidencie zistil, že na žalovanú faktúru nebola započítaná platba vo výške 40 000 DEM uskutočnená 22. 11. 2000, o čom predložil bankový výpis. Taktiež namietal úroky z omeškania z dôvodu, že žalobca si bol vedomý už od počiatku, že faktúra môže byť zaplatená len z finančných prostriedkov štátu, ktoré v rezorte MZ SR chýbajú. MZ SR a Štátny fond zdravia predmetné prostriedky uvoľňovali len postupne, čo bolo príčinou postupného splácania faktúry č. 5958 žalovaným. Ďalej trval na tom, že dodané zariadenia neboli kvalitné a žalovaný bol nútený vynaložiť vlastné finančné prostriedky na ich uvedenie do prevádzky. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že s odvolaním nesúhlasí, nakoľko žalovaná suma je správna. Faktúra č. 5958 znela na sumu 150 200 DEM, z ktorej žalobca odpočítal zaplatené čiastky, medzi nimi aj sumu 40 000 DEM zaplatenú žalovaným 22. 11. 2000, taktiež k tejto námietke poukázal na to, že odvolací súd môže prihliadať v odvolacom konaní na nové skutočnosti a nové dôkazy iba v prípadoch uvedených v § 205a ods. 1 O.s.p.

Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec ako súd odvolací (§ 10 ods. 2) v rozsahu podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. v znení platnom a účinnom od 15. 10. 2008 t. j. bez nariadenia pojednávania vo veci, pretože neboli splnené dôvody podľa § 214 ods. 1 O.s.p.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie, či súd prvého stupňa rozhodol správne, keď žalobe vyhovel tak, ako vyplýva z výroku napadnutého rozsudku.

Medzi účastníkmi konania nesporne vznikol zmluvný vzťah, na základe ktorého došlo k plneniu dodávok prístrojov pre žalovaného. Taktiež nebolo spochybnené, že by dodávky neboli realizované. Odvolací súd preskúmal obsah spisu, ako i dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a prijal názor, že bol riadne vo veci zistený skutkový stav a následne bol vyslovený správny právny názor. Odvolací súd sa stotožnil s názorom vysloveným súdom prvého stupňa k jednotlivým námietkam vzneseným žalovaným, ktorých dôvodnosť nebola žalovaným preukázaná.

K námietke, že žalovaný zaplatil v prospech žalobcu z predmetnej faktúry dňa 22. 11. 2000 taktiež sumu 40 000 DEM, odvolací súd vyslovil, že nie je dôvodná, pretože žalovaná suma predstavuje zostatok z celkovej fakturácie žalobcom, pričom predmetná platba bola žalobcom na zaplatenie spornej faktúry i započítaná a nie je súčasťou žalovanej sumy. Z predložených listinných dôkazov odvolací súd zistil, že pôvodná faktúra na sumu 150 200 DEM, bola v časti zaplatená a nezaplatená zostala do výšky 114 600 DEM, z ktorej po odpočítaní zaplatenej sumy 40 000 DEM (na čo sa odvoláva žalovaný), zostal dlh vo výške 74 600 DEM, čo je predmetom žaloby t. j. po prepočte 38 148,30 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného rozsudok v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil tak, ako vyplýva z výroku tohto rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že ich úspešnému žalobcovi nepriznal, pretože si ich v lehote do troch pracovných dní neuplatnil tak, ako to predpokladá ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p. v znení platnom od 15. 10. 2008

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave 14. júla 2009

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková